

Znaczenie roku 1799

Zakończenie ciemnego okresu

*„Wtedy usłyszałem, jak mąż obleczony w szatę
Inianą, który stał nad wodami rzeki, podniósł
prawicę i lewicę ku niebu i przysięgał na tego,
który żyje wiecznie: Będzie to trwało czas wy-
naczone, dwa czasy i pół czasu, a gdy doszczę-
tnie będzie zniszczona, wtedy się to wszystko
spełni” — Dan. 12:7.*

Ostatni rozdział Księgi Daniela, rozdział 12, jest wyjątkowy. Zawiera trzy następujące po sobie prorocтва czasowe: 1260, 1290 i 1335 dni, które odpowiadają odpowiednio okresom po 1260, 1290 i 1335 lat. Prowadzą nas one do Żniwa Wieku Ewangelii.

Kiedy Jezus wyjaśniał swoim uczniom przypowieść o pszenicy i kłokolu, stwierdził, że żniwo to czas zakończenia wieku (Ewangelia Mateusza 13:39). Zazwyczaj greckim słowem oznaczającym „koniec” jest rzeczownik *telos* (5056), który może oznaczać zarówno okres końcowy, jak i ostateczny finał. W Mateusza 13:39 użyte jest jednak inne greckie słowo – *sunteleia* (4930), które odnosi się do okresu końcowego, w odróżnieniu od ostatecznej kulminacji. Jak tłumaczy *Vine’s Expository Dictionary of New Testament Words* [Słownik wyjaśniający słów Nowego Testamentu autorstwa Vine’a]: „Słowo to nie oznacza zakończenia, lecz kulminację wydarzeń prowadzących do wyznaczonego punktu szczytowego”.

Chrześcijanie na ogół uznają, że obecnie znajdujemy się na końcu wieku, w końcowej fazie Wieku Ewangelii, jak to zwykle określamy. Oznacza to, że jesteśmy w czasie Żniwa. Znajdujemy się zatem w okresie opisanym w Objawieniu 14:14, kiedy to Jezus, Pan Żniwa, powrócił i zbiera świętych z chrześcijaństwa za pomocą „sierpa” prawdy, by ostatecznie zabrać ich do domu w chwale. „I widziałem, a oto biały obłok, a na obłoku siedział ktoś podobny do Syna Człowieczego, mający na głowie swojej złotą koronę, a w ręku swym ostry sierp” (Obj. 14:14).

W czasie Żniwa Jezus nosi koronę, co symbolizuje Jego obecność z królewską władzą^[1]. To pomaga nam powiązać obecne Żniwo z czasem przepowiedzianym w proroctwach czasowych zawartych w Księdze Daniela 12, gdzie werset pierwszy również zaczyna się od odniesienia do królewskiej władzy Jezusa: „W owym czasie **powstanie** Michał”. Wyrażenie „powstanie” pojawia się sześć razy w poprzednim rozdziale, odnosząc się do ob-

jęcia władzy królewskiej. „Oto jeszcze trzej królowie **powstaną** w Persji” (Dan. 11:2) – Kambyzes, Smerdis i Dariusz Wielki. Jakiś czas później „**powstanie** bohaterski król” (Dan. 11:3), odnosząc się do Aleksandra Wielkiego. Kolejne odniesienia znajdują się w wersetach 4, 7, 20 i 21. Michał to oczywiście nasz Pan Jezus, archanioł, czyli główny anioł, zanim przyszedł na ziemię.

Tak więc werset Daniela 12:1 odnosi się do czasu, gdy Jezus obejmuje władzę królewską, co według Objawienia 14:14 wydaje się mieć miejsce na początku Żniwa. Księga Daniela 12 przedstawia następnie trzy prorocтва czasowe: 1260, 1290 i 1335 lat. Wydaje się, że ostatnie z nich prowadzi nas do czasu, gdy Chrystus powraca z królewską władzą, rozpoczynając Żniwo.

Werset dwunasty

Daniel 12:12 (UBG) potwierdza tę tezę: „**Błogosławiony**, kto **doczeka** i **dojdzie** do tysiąca trzystu trzydziestu pięciu dni”. Zwróćmy uwagę na trzy słowa wyróżnione pogrubioną czcionką. Te same trzy słowa pojawiają się w Ewangelii Łukasza 12:36-37 (UBG), gdzie Jezus mówi o swoim przyjsciu na końcu wieku. Jezus instruował swoich uczniów, aby „byli podobni do ludzi **oczekujących** swego pana, aż wróci [...]”. **Błogosławieni** ci słudzy, których pan, gdy **przyjdzie**, zasłanie czuwających”.

Związanym z powrotem Chrystusa błogosławieństwem jest uczta duchowego pokarmu – zrozumienia i prawdy. „Posadź ich za stołem, a obchodząc, będzie im służywał”^[2]. To odpowiednie błogosławieństwo dla Kościoła na końcu wieku, ponieważ przez znaczną część tego wieku świat chrześcijański był zdominowany przez papiestwo z wieloma wypaczonymi naukami, zniekształcającymi prawdziwy plan Boży.

To zaciemnianie prawdy przez wieki wiąże się z trzema proroctwami czasowymi zawartymi w Księdze Daniela, a zwłaszcza z pierwszym, które dotyczy 1260 lat. Pierwsze prorocтво odnosi się do okresu zaciemnienia, drugie do odzyskania zrozumienia, a trzecie do uczty prawdy o Bożym Planie.

Trzy prorocтва czasowe

Narracja zawarta w rozdziałach 11 i 12 Księgi Daniela tak naprawdę zaczyna się już w rozdziale 10, co sprawia, że obejmuje trzy rozdziały tej księgi. To wyjątkowe, ponieważ każdy z pierwszych dziewięciu rozdziałów Daniela stanowi odrębną opowieść, podczas gdy rozdziały 10, 11 i 12 tworzą jedną spójną narrację.

Rozdział 10 rozpoczyna się w trzecim roku panowania Cyrusa. W pierwszym roku swoich rządów Cyrus ogłosił dekret, który umożliwił Izraelitom powrót do ojczyzny oraz odbudowę świątyni. Ten powrót został opisany w pierwszym rozdziale Księgi Ezdrasza. Rozdział drugi zawiera listę powracających Izraelitów, natomiast rozdział trzeci informuje, że powrócili i osiedlili się oni w swoich miastach w „siódmym miesiącu” pierwszego roku panowania Cyrusa. Księga Ezdrasza 3:8 informuje następnie, że na początku drugiego roku panowania Cyrusa położono na nowo fundamenty świątyni, co wywołało radość wielu, ale także łyż tych, którzy pamiętali jej dawną chwałę (Ezdr. 3:13).

Rozdział czwarty Księgi Ezdrasza wyjaśnia następnie, że wrogowie Izraela złożyli przeciwko nim skargi, co doprowadziło do wstrzymania budowy świątyni „aż do drugiego roku panowania Dariusza, króla perskiego” (Ezdr. 4:24).

W Babilonie Daniel usłyszał o wstrzymaniu prac, co go zasmuciło. To właśnie skłoniło go do modlitwy do Boga oraz 21 dni częściowego postu, w których trakcie szukał Bożej łaski. Te 21 dni mają charakter proroczy, ponieważ od trzeciego roku panowania Cyrusa, czyli 536 r. p.n.e., do ostatecznego ukończenia świątyni w 515 r. p.n.e. upłynęło 21 lat (Ezdrasza 6:15).

Świątynia Boża symbolicznie odnosi się do Kościoła Wieków Ewangelii, o czym pisze św. Paweł w 1 Liście do Koryntian 3:16: „Czy nie wiecie, że świątynią Bożą jesteście i że Duch Boży mieszka w was?” Warto zatem zauważyć, że rozwój klasy Kościoła ma miejsce na przestrzeni 21 wieków, aby ostatecznie się dopełnić.

Budowa świątyni Izraela została opóźniona z powodu wpływu jej wrogów. Podobnie było w przypadku Kościoła – przez wieki, w czasie Wieków Ewangelii jego wrogowie zaciemniali prawdę, prześladowali świętych i działali przeciwko ukończeniu duchowej Oblubienicy, którą Jezus kształtował przez cały ten czas.

Trzy prorocтва czasowe z Księgi Daniela 12 mają z tym związek – w tym przypadku z opóźnieniem w ustanowieniu duchowej świątyni. 1260 lat odnosi się do czasu, gdy papieństwo dominowało nad światem chrześcijańskim, wprowadzając nie tylko zamieszanie doktrynalne, lecz także zepsucie wartości moralnych i charakteru przez większość tego okresu. 1290 lat, omówione w artykule *Mądrzy zrozumieją*, prowadzi nas do czasu, gdy zaczęto dostrzegać stare błędy i doceniać nowo odkryte prawdy. Z kolei 1335 dni prowadzi nas do czasu Żniwa, kiedy to uczta duchowej prawdy miała stać się udziałem ludu Pańskiego, osiągając punkt kulminacyjny w ukończeniu Kościoła.

1260 lat

W trzech ostatnich rozdziałach Księgi Daniela rozdział

10 pełni funkcję wprowadzenia. Rozdział 11 zawiera natomiast obszerny proroczy opis wydarzeń od czasów Daniela aż do powrotu Chrystusa. Kluczowym werselem jest Daniela 11:31, który odnosi się do „obrzydlivosti spustoszenia”. Ma to istotne znaczenie dla prorocत्व czasowych zawartych w rozdziale 12, ponieważ rozpoczynają się one „od czasu zniesienia stałej ofiary codziennej i postawienia obrzydlivosti spustoszenia” (Dan. 12:11).

Jak wyjaśniono w *Przyjdź Królestwo Twoje*, Tomie Trzecim *Wykładów Pisma Świętego*, oraz na co wskazywali chrześcijanie z ruchu Adwentystów na początku XIX wieku, odnosi się to do papieństwa, które „zniosło stałą ofiarę codzienną”, czyli okup, poprzez wprowadzenie doktryny mszy. Uznawana jest ona za ponawianie ofiary Jezusa w nieustannie powtarzanym akcie liturgicznym.

„Katolicy oczywiście twierdzą, że msza została ustanowiona przez Chrystusa i apostołów, jednak najwcześniejsza wzmianka na ten temat, którą byliśmy w stanie odnaleźć, pochodzi z soboru, który odbył się w Konstantynopolu w roku 381. Prorocтва nie wypowiadają się na temat daty wprowadzenia tego plugawego błędu, aczkolwiek za jego sprawą papieństwo stało się »obrzydlivością spustoszenia« zanim zostało »postawione« otrzymawszy władzę w 539 r. n.e.” (*Przyjdź Królestwo Twoje*, s. 103)^[3].

W roku 533 cesarz rzymski Justynian, rządzący z Konstantynopola, ogłosił, że biskup Rzymu stanie się odtąd głową kościoła chrześcijańskiego, dążąc tym samym do zjednoczenia swojego imperium oraz całego chrześcijaństwa. W chwili wydania tego dekretu Rzym i Italia były jednak pod kontrolą Ostrogotów, którzy wyznawali arianizm i nie uznawali autorytetu biskupa Rzymu.

Aby odzyskać kontrolę nad Italią, Justynian wysłał swojego generała Belizariusza z uzbrojoną armią. Belizariusz znalazł się w Rzymie w roku 538, lecz został obleżony przez Ostrogotów. Obleżenie zostało przełamane jeszcze w tym samym roku. Gdy Belizariusz opuścił Rzym, by ścigać Ostrogotów, pozostawił miasto pod opieką biskupa Rzymu. W roku 539 stolica Italii, Rawenna, rządzona przez Ostrogotów została zdobyta podstępem. W ten sposób Italia została podporządkowana. Justynian miał kontrolę nad imperium, a jego dekret, że biskup Rzymu powinien sprawować kontrolę nad chrześcijaństwem, zaczął obowiązywać.

Jeśli rozpoczniemy liczenie prorocтва 1260 lat od tego momentu, czyli od roku 539, to 1260 lat później uzyskujemy rok 1799. W 1798 roku papież został uwięziony i wywieziony do Francji, a w 1799 zmarł w niewoli. Papieństwo pozostało tymczasowo bez głowy, ponieważ rząd francuski nie zezwalał na wybór nowego papieża. Inne kraje umożliwiły to dopiero kilka miesięcy później.

Nicholas Cheetham, autor książek poświęconych historii papieństwa, również uznaje rok 1799 za punkt zwrotny w dziejach papieństwa. W swojej publikacji *A History of the Popes [Historia papieży]* wydanej w 1982 roku, kończy dziewiętnasty rozdział wydarzeniami właśnie z 1799 roku.

Potwierdzeniem tej daty jest artykuł brata Richarda Doctora pt. *The Papal Millennium [Tysiącletnie panowanie papieństwa]*, opublikowany w „Beauties of the Truth” w listopadzie 2017 roku. Na stronie 7 znajduje się świadectwo, że słynna koronacja Karola Wielkiego przez papieża Leona III miała miejsce w Boże Narodzenie roku 799. Akt ten sygnalizował wyższe roszczenia papieństwa – nie tylko jako przywódcy chrześcijan, ale zwierzchnika nad władcami świeckimi. Co istotne, od roku 799 do 1799 mija dokładnie 1000 lat. To tysiąclecie stanowi fałszywy odpowiednik prawdziwego Tysiąclecia, które ma być kontrolowane przez Chrystusa i Kościół.

Obliczanie 1260 lat

Długa narracja prorocza, prowadząca nas do Księgi Daniela 12, kończy się wersetem 12:4: „Ale ty, Danielu, zamknij te słowa i zapieczętuj księgę aż do czasu ostatecznego! Wielu będzie to badać i wzrośnie poznanie”. Anioł informuje Daniela, że to obszerne proroctwo, które właśnie zostało mu przekazane, nie jest przeznaczane dla niego samego. Zrozumienie proroctwa stanie się dostępne dopiero „w czasie ostatecznym”. To jest właśnie „poznanie”, które miało wzrosnąć^[4].

Fragment Księgi Daniela 12:5-6 ukazuje, że Daniel dostrzegł dwóch aniołów, którzy stali po obu stronach rzeki i rozmawiali z Gabrielem^[5] – aniołem znajdującym się nad rzeką. W wersecie siódmym Gabriel przekazuje proroctwo dotyczące czasu: „czas wyznaczony, dwa czasy i pół czasu”. Drugie słowo – „czasy” – występuje w liczbie podwójnej, co oznacza: $1 + 2 + \frac{1}{2}$, co razem daje $3\frac{1}{2}$ „czasu”. Daniel mógł zrozumieć, że suma ta wynosi $3\frac{1}{2}$ czasu, jednak nie znał dokładnej długości proroczego „czasu”.

Pamiętał jednak, że $3\frac{1}{2}$ „czasu” to również okres

wspomniany w Księdze Daniela 7:25, odnoszący się do czasu, w którym straszny „róg” z Księgi Daniela 7:8 miał sprawować władzę, prowadzić „wojnę ze świętymi” i „męczyć ich” (Dan. 7:21). Odnosi się to do czasu, w którym papieństwo, wyrosłe z rzymskiej bestii, miało sprawować władzę i prześladować wielu świętych w tym wieku.

Kwestia długości okresu $3\frac{1}{2}$ „czasów” nie została wyjaśniona aż do momentu udzielenia Objawienia. Okres ten jest wspomniany pięć razy w Objawieniu.

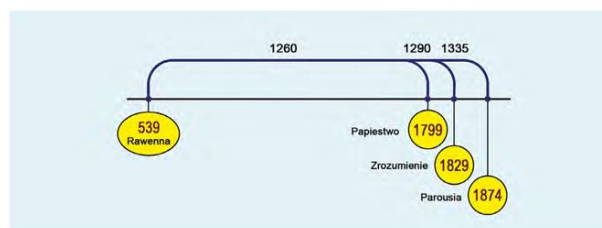
- 42 miesiące – Obj. 11:2, 13:5
- 1260 dni – Obj. 11:3, 12:6
- $3\frac{1}{2}$ czasu – Obj. 12:14

Te odniesienia wskazują, że „czasy” odnoszą się do prorocznych lat, z których każdy składa się z 12 miesięcy, a każdy miesiąc ma 30 dni. Zatem: $3\frac{1}{2}$ czasu $\times$ 12 miesięcy $\times$ 30 dni = 1260 dni. Dni prorocze spełniają się jako lata, co jest często obserwowane w proroctwach (Ezech. 4:6: „Wyznaczam ci po jednym dniu za każdy rok”).

Jeśli zatem przyjmiemy, że 1260 lat dominacji papieństwa trwało od roku 539 do 1799, to otrzymujemy następujące zestawienie:

- 1260 lat – kończy się w 1799 roku,
- 1290 lat – kończy się w 1829 roku,
- 1335 lat – kończy się w 1874 roku.

Od tego momentu święci byli duchowo karmieni zrozumieniem Bożego Planu w sposób głębszy niż kiedykolwiek wcześniej w historii Kościoła.

David Rice (USA)

^[1] Redaktor zauważa, że greckie słowo przetłumaczone jako „korona” w Objawieniu 14:14 odnosi się nie do królewskiego „diademu”, lecz do *stephanos* – wieńca laurowego symbolizującego zwycięstwo.

^[2] Werset Łuk. 12:38 wspomina o drugiej lub trzeciej straży nocnej. W artykule R2953 podano, że dzień żydowski był podzielony na cztery części, podobnie jak noc, która dzieliła się na cztery straże. Werset Mat. 25:6 umieszcza powrót Chrystusa o „północy”, co oznacza czas między drugą a trzecią strażą, do której odnosi się Łukasz 12:38. Licząc od świtu, wskazuje to na powrót Chrystusa na końcu sześciu okresów i początek siódmego – czyli na początku okresu Kościoła w Laodycei.

Orędzie do Laodycei brzmi: „Oto stoję u drzwi i kołaczę” (podobnie jak Jezus puka przy swoim powrocie w Łuk. 12:36). „Jeśli ktoś usłyszy głos mój i otworzy drzwi, wstąpię do niego i będę z nim wieczerzał, a on ze mną” (Obj. 3:20). Ta uczta prawdy karmi Kościół w czasie Jego powrotu.

^[3] Zobacz także artykuł brata Jerry'ego Lesliego pt. *A Little Horn* [Mały róg], opublikowany w „Beauties of the Truth” w sierpniu 1992 roku.

^[4] Zobacz także Amos 8, gdzie znajduje się podobne wyrażenie: „I wlec się będą od morza do morza, i tułać się z północy na wschód, szukając słowa Pana, lecz nie znajdą”. W odniesieniu do badaczy proroctw Daniela wspomniano, że będą oni biegać tam i z powrotem, poszukując znaczenia, a ich zrozumienie proroctw zostanie pogłębione.

^[5] Najprawdopodobniej to Gabriel był aniołem, który odpowiadał Danielowi w rozdziałach 10–12. Nie był to Michał, ponieważ werseł Dan. 10:21 wyraźnie go odróżnia od Michała. W proroctwie tym Michał – czyli Jezus – pojawia się w wersecie Dan. 12:1 i jest właściwe, aby inny posłaniec przekazywał Danielowi informacje dotyczące Jezusa. Gabriel jest wymieniony z imienia w zapisach Dan. 8:16 i 9:21, co sugeruje, że również w tym przypadku chodzi o niego.